

SOUTUPAKINAA

Urheilusoudusta

●
Kilpasoudusta

1938

Suomen maine urheilumaana vaatii, että soutu on saatava kohoitetuksi muiden urheilulajien tasalle. Vesirikkaassa maassamme on se mitä luonnollisin urheilumuoto. Harjoitustilaisuuksiahan meillä on miltei loppumattomiin, mutta välineitä — liikkuvalla istuimella varustettuja kilpasoutuveneitä — meillä on toistaiseksi vain nimeksi. Lähestyvien olympiakisojen vuoksi niitä toivottavasti saadaan hankituksi riittämiin. Soudussa jaetaan 7 kultamitalia.

J. Simeliusen Perillisten kirjapaino Oy
Helsinki 1938

Osa Milanon soutustadionin pääkatsomosta ja 2.5 kilometrin pituisesta soutualtaasta, joka on keinoitekoisesti kaivettu kuivaan maahan. On selvää, että tällaisen soutustadionin kustannukset on laskettava kymmenissä miljoonissa markkoissa. Suomessa on onneksi 70,000 valmista järveä.

Onko Suomessa 3 miljoonaa soutajaa? Vaikeata sanoa! Mutta 2 miljoonaa luulisi olevan ainakin.

On lievimmin sanoen kummallista, että soutu-urheilu tässä armaassa Suomessamme on onnistunutkin pysymään niin salassa, että siitä ei ole juuri mitään kuulunut. Viimeaikoina on tosin hiukan alkanut kuulua, mutta sekin on ollut perin vähäistä. Harjoitusveneinä on käytännössä maassamme yli 50 valasvenettä, ehkäpä niitä on satakin ja valasvenekilpailuja on pidetty aika ahkerasti eri puolilla maata. Hyvä niinkin, urheilutoimintaa on aivan varmasti valasvenesoutukin, mutta se ei ole urheilutoimintaa siinä mielessä, että sillä päästäisiin ottamaan osaa kansainväliseen kilpasoutuun.

Joku saattaa tähän kysyä, että onko se niin tuiki välttä-

mätöntä tuo kansainväliseen soutuun osanotto näinkin pienen maan kuin Suomen osalta. Vastaus on lyhyt ja selvä. On.

Koska kaikilla muillakin urheilualoilla pyritään kansainväliseen kanssakäymiseen ja kansojen välisten kilpailujen toimeenpanemiseen kuten esim. olympiakilpailujen järjestämiseen, niin miksi emme myöskin soudun alalla pyrkisi siihen, koska meillä luonnostaan on kaikki mahdollisuudet menestyä kansainvälisillä kilparadoilla juuri soudussa paljon paremmin kuin monissa muissa meille vieraammissa urheilulajeissa.

Monestako urheilualasta voidaan sanoa niinkuin soudusta, että meillä on 2.000.000 soutajaa. Välttääksemme turhaa väitteilyä voimme tinkiä tuosta suuresta luvusta puolet pois, siis jällelle jää 1.000.000 soutajaa. Olkoonkin, että siinä on vielä soututaitoiset lapsetkin mukana, niin se on sittenkin meidän pienissä oloissamme huikean suuri luku. Leikitelkäämme edelleen suurilla luvuilla. Laskekaamme varovasti, että noista 1.000.000 soutajasta on vain 1 % — siis vain yksi sadasta — on todellisia soutajia, niin saamme soutajien lukumääräksi tässä kauniissa Suomen maassamme vieläkin ylen suuren luvun 10.000 soutajaa.

Olympiakisojen soutukilpailussa otellaan seitsemästä kulta-mitalista siten, että soudetaan seitsemällä erilaisella kilpasoutuveneellä, joissa kaikissa on liikkuvat istuimet ja hyvin pitkät aivot, nämä venetyypit ovat:

- 1) 8 miehen ulkohankavene perämiehineen
- 2) 4 » » »
- 3) 4 » » ilman perämiestä
- 4) 2 » » » »
- 5) 2 » » perämiehineen
- 6) dubbelscul, jota soutaa 2 miestä neljällä airolla
- 7) singelscul, jota soutaa 1 mies ilman perämiestä

Siis yhteensä 23 soutajaa jos näissä kaikissa veneissä on eri miehet. Mikään ei estä kuitenkaan samoja miehiä soutamasta kaikissa erilaisissa kilpailuveneissä, kunhan vain voimia, kestävyyttä ja sisua piisaa. No, leikki sikseen, se on tietysti ylivoimainen tehtävä. Mutta jo on kumma, ellei meidän hyvästä 10.000:sta soutajastamme löydy yhteensä sellaista 23:a miestä, jotka vetävät vertoja muiden maiden soutajille. On, kumma on. Vai ettei meidän maastamme löydy soutajia.

Niin kummallista kuin se onkin, niin näin väittävät kuitenkin useat entiset soutajat, jotka arvelevat olevansa asiantuntijoita. He selittävät, että jäljellä olevana perin lyhyenä valmennusaikana ei Suomi voi harjoittaa soutajiaan kuin korkeintaan kolmeen olympiakisojen soutulajiin. Nämä ovat: 8, 4 ja 2 miehen ulkohankaveneet, joissa on perämies.

Muut venetyypit ovat, varsinkin ilman perämiestä soudettaessa niin vaikeita oppia kunnolla soutamaan liikkuvine istuimineen, ylen pitkine airoineen ja perin herkkää tasapainonpitoa vaativine erikoisuuksineen, että emme voi ollenkaan ajatella osanottoa noihin kilpailuihin. Tätä on aluksi hiukan vaikeata uskoa todeksi, se pyrkii todella vaikuttamaan liioittelulta, mutta kun kuulee kertomuksia ulkolaisten soutajain moninaisista harjoittelutavoista kesäisin vedessä ja talvisin erikoisesti soutuharjoitusta varten tehdyissä soutualtaissa, uimahalleissa tai muissa vesisäiliöissä, niin täytyypä myöntää, että taitaapa se vaikeata todella olla. Lisäksi väitetään soudun vaativan harjoitusta vähintään 5 vuotta ennenkuin miestä voidaan ollenkaan pitää kilpasoutajana ja pätevänä ottamaan osaa kansainvälisiin soutukilpailuihin.

Asiasta saanee kuitenkin olla toistakin mieltä. Tuo vaikeus ja pitkäaikainen harjoitusjuttu saattaa kyllä pitää kutinsa sellaisiin ulkolaisiin soutajiin nähden, jotka eivät pikkupoikina ole edes nähneet vettä, eikä veneitä, mutta eiköhän asia ole sen-

tään hiukan toisin suomalaiseen kalastaja- tai maalaispoikaan nähden, joka on ikänsä ollut veden ja veneiden parissa.

Tähän ajatukseen luultavasti yhtyy monikin meikäläinen itseksseen tuumaten, että en minä nyt kyllä mitään halua väittää, mutta olisi lystiä saada sentään koettaa.

No niin, siinäpä sitä ollaan.

Kyllä Suomen soutu-urheilu ja suomalaisten kansainvälinen maine soutajina olisi varmasti vallan toinen kuin se nyt on, jos vain soutajillemme saataisiin hankituksi veneitä ja harjoitusvälineitä.

Tällaisen aloitteen onkin lähestyvien olympiakisojen vuoksi Suomen soutuliitto aivan hiljattain tehnyt. On tarkoitus saada hankituksi ulkomailta useita suuria — oikeita kilpasoutuveneitä — maahamme olympialaisvalmennusta varten.

Vahinko vain, että tällaiset veneet ovat ulkomailta ostettaessa ylen kalliita, kahdeksikot maksavat noin 30.000 markkaa, neloset 15—18.000:— ja kahden miehen veneet 10—11.000:—, pieniä kahden miehen sisähankaveneitä, jotka ovat parhaita harjoitusveneiksi, saa onneksi sentään jo n. 6.000 markalla. Kilpasoutuveneitä valmistetaan etupäässä Englannissa, Saksassa ja Italiassa. Niitä valmistetaan näissä maissa melkein koko maailman tarpeiksi, siis suurteollisuutena. Kotimaassa ei niitä kannata meillä yhtävähän kuin monessa muussakaan maassa valmistaa perin vähäisen kysynnän vuoksi. On selvää, että ulkolaiset tehtaajat saavat niistä melko hyvät liikevoitot, mutta sille ei kukaan mahda mitään kun kotimainen valmistus ei pysty hinnoissa noiden ulkolaisten suurvalmistajain kanssa kuitenkaan kilpailemaan.

Sama koskee kunnollisia airoja. Niitä valmistavat erikoistehaajat, jotka pitävät airoistaan hintaa noin 600 markkaa kappaletta.

Airojen valmistuksessa voitane sentään tehdä jotain. Niiden

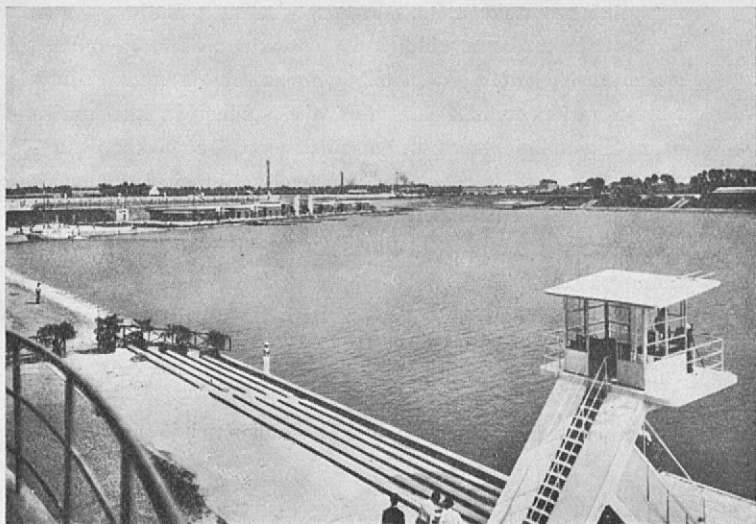

valmistus kannattaa tuohon hintaan varmasti kotiteollisuutena, puhdetöinä tai muuna harrastustyönä. On totta, että kunnollinen kilpasoutuairo on varmasti vaikea tehdä, se on kuin taide-teos, mutta mahdoton se ei ole täällä valmistaa, koskapa niitä tehdään muuallakin. Eipä meidän tässä toimita haikailla, senkun ruvetaan pojat yrittämään. Puhukaapa asiasta käteville kylänmiehillenne ja ystäville ja jos halukkaita yrittäjiä löytyy niin kirjoittakaa asiasta Suomen Soutuliitolle, os. Kanskouluk. 8, Hemming. Sieltä koetetaan hankkia valokuvia, piirustuksia tai ehkäpä parhaassa tapauksessa ulkolainen airo mallikappaleeksi.

Harjoitusairoja saadaan täten joukko varmasti valmiiksi jo

Kuva esittää tänä kesänä valmistunutta Milanon soutustadionia, jossa pidettiin m.m. tämän vuoden Euroopanmestaruuskilpailut. Suomi otti osaa kilpailujen yhteydessä pidettyyn kongressiin vain yhden miehen voimalla ilmoittautumalla kansainvälisen soutuliiton jäseneksi lähestyvien olympiakisojen vuoksi.

Oikeassa kulmassa maalintarkkaajan koroke.

alkamassa olevan talven aikana. Ja kun lisäksi saadaan selko siitä liikkuvasta istuimesta, jonka avulla soutaja pääsee käyttämään vahvoja jalkavoimiaan avuksi niin ensi kesänään päästään jo hyvään harjoituksen alkuun kukin kotivesillään kun laitetaan nämä kapistukset vaikkapa aluksi vain tavalliseen veneeseen. Näillä vehkeillä pääsee jo varmasti jonkinlaiseen urheilusoudun makuun ja eduksi nämä kapineet ovat sitäpaitsi arkipäiväkäytössäkin. Onhan selvää, että soutajan voimat tulevat käytetyksi paljon — monin verroin — tehokkaammin kun airon mittaa lisätään esim. yhdellä metrillä, laitetaan veneen laidan ulkopuolelle 20—50 tai 70 cm ulottuvat ulkohankaimet ja kaiken kukkuraksi tehdään veneeseen liikkuva istuin, jonka avulla noita ylen pitkiä airoja päästään tehokkaasti käyttämään. Liikkuvalla istuimella soudettaessa täytyy tietysti jalkain vastuksen olla sellaisen, että jalat pysyvät siinä kiinni, varustetun esim. yli jalkaterän ulottuvilla hihnoilla tai vaikkapa vanhoilla saappaan terillä, jotta soutaja pääsee jalkojaan taivuttaen liikuttamaan rullatuoliaan eli liikkuvaa istuintaan. Tällaisilla veneillä ja vehkeillä ei tietenkään mennä olympialaisiin, eikä muihinkaan kansainvälisiin suurkilpailuihin — mutta kilpasoudun makuun niillä kyllä jotenkin pääsee. Ja niillä voi mainiosti harjoitella sitäpaitsi olympiakisoja ja muita suurkilpailuja varten kunhan vain intoa riittää, siihen saakka kun saadaan ulkomailta hankituksi maanisäin tai olympiakomitean setäin avulla parempia veneitä ja harjoitusvälineitä. Onhan tässä onneksi vielä vajaa kaksi vuotta aikaa olympiakisojen alkuun. Onpa vallan kumma, ellei Suomesta soutajia löydy, kunhan alkuun päästään. Eipä ne olympiakisatkaan tähän lopu, kyllä niitä pidetään vielä vastakin. Ja sitäpaitsi kilpaillaan joka vuosi Suomen mestaruudesta, Pohjoismaiden ja Euroopan mestaruudesta. Kyllä kilpailuja löytyy ja niitä voidaan sitäpaitsi järjestää vallan uusiakin kunhan vain saadaan pojat soutamaan ja

päästään ajan oloon tekemään heille selväksi mistä on oikein kysymys ja miten muualla maailmassa soudetaan. — Niin, kylähän mekin — kyllähän mekin, vai ei.

Hauska ja mainio tapa millä laaja maakunnan soutajajoukko pääsee seuraamaan Helsingin olympiakisojen soutukilpailuja on tämä.

Rakennettakoon paikkakunnittain, vaikkapa talkoolla, ellei niitä muuten ole enää tallella, vanhanaikaisia 12—14 soutuisia kirkkoveneitä ja opetellaan soutamaan niillä kauniisti — ei kilpaa — vaan kauniisti — tytöt ja pojat yhdessä kauniisiin kansallispukuihin pukeutuneina. Muutaman kymmenen tällaisen komean, vanhaa soutukulttuuriamme esittävän vanhanaikaisen kirkkoveneen esiin soudulla — olympiasouturatojen vihkimisellä — on ehdotettu Helsingin olympiakisojen soutukilpailut kesällä 1940 aloitettavaksi. Kaunis ja hieno ajatus!

Siis! Olympiatoimikunta, joka pitääjään missä esi-isät ovat tällaisilla veneillä kirkkomatkojaan tehneet — heti valmistelemaan veneen rakentamista ja retken suunnittelua. Puvut, veneen rakentaminen, sen kuljetus, majoitus Helsingissä ym. seikat vaativat paljon miettimistä ja esivalmistelua.

Olympiakisojen soutukilpailujen valmistelu

Jonkinlaisen käsityksen siitä, kuinka paljon puuhaa Olympian kisat tulevat Suomelle ja urheilun eri alojen toimihenkilöille tuottamaan, sai joka urheilumies oltuaan tässä syksyllä johtaja A. Villamon puheilla, joka oli palannut Milanosta, missä pidettiin FISA:n (kansainvälisen soutuliiton) kongressi ja maailmanmestaruuskilpailut.

Johtaja Villamo oli kokouksessa Suomen Soutuliiton edusta-

jana ja Suomen OK:n lähettämänä alustavasti ottamassa selvää, mitä vaatimuksia Olympiakisojen soutukilpailujen järjestäminen tulee maaltamme vaatimaan.

Kongressissa, joka pidettiin elokuun 30—31 p:nä, lausuttiin ilo Olympian kisojen saamisesta Suomeen. Ymmärrettiin, ettei maamme voi kilpailuja yhtä suurenmoisesti järjestää kuin Saksa Berlinissä, mutta oltiin toivehikkaita siitä, että FISA yhdessä maamme soutu-urheilun johtomiesten kanssa kykenee onnistuneesti kilpailuista selviytymään. Täten tulee FISA:n kokous pidettäväksi maassamme muutamaa päivää ennen kisojen alkamista (ensi vuoden kokous on Prahassa), ja tänä syksynä tulee mahdollisuuksiimme tutustumaan ja neuvoja antamaan saksalainen Ernst Maak, jolla on kokemusta Berlinin soutukilpailujen järjestämisessä. Ensi keväänä saapuvat maamme sveitsiläiset soutumiehet Kansainvälisen Soutuliiton puheenjohtaja Fioroni ja sihteeri Mullegg järjestämään FISA:n huoleksi jäävää kilpailujen teknillisen puolen hoitamista. Samoin järjestetään ensi kesänä maassamme suuret kansalliset soutukilpailut, ja kaksi miestä on tarkoitus lähettää Saksaan ensi kesänä soutukursseille. — Milanosta matkusti johtaja Vilamo vielä tutustumaan Grünaun soutustadionille Berlinin läheisyyteen.

Olympiakisojen souturadalle asetettavat vaatimukset ovat vähintään 2 metrin syvyys joka paikassa sekä 2 km suora soutumatka, joka on suojattu tuulelta ja laivaliikenteeltä. Soutuliiton ja kaupungin yhteinen komitea on tullut yksimielisesti siihen tulokseen, että sopivin paikka Helsingissä on Lauttasaaren sillan ja Seurasaaressa sillan välinen selkä, jolla etuina on lisäksi keskeinen asema kaupungissa ja lähellä stadionia. Berlinin Grünau on kaupungista 30 km päässä.

Etuina suunnitellulla kilparadalla on lisäksi verrattain hyvät kulkuyhteydet. Ainoastaan pienen Seurasaaari-laivan kulkuyh-

teydet tulevat kilpailujen johdosta keskeytymään muutamien tuntien ajaksi kilpailupäivänä. — Kanoottikilpailut voidaan luonnollisesti vaikeudetta järjestää samalla radalla.

Luonnollisesti ei voida ajatella Helsingin kilpailuille sellaisia kehyksiä kuin Berlinissä 12 milj. maksavine rakennuksineen ja laitteineen sekä 130 henkeä käsittävine toimitsijavoimineen. Kuitenkin voidaan odottaa, että näitä kilpailuja saapuu seuraamaan vähintään 10.000 henkeä. Stadionin ollessa täyden mahdollisesti samanaikaisen jännittävän urheilutapahtuman vuoksi.

Suomessa on valasvene muodissa, mutta sillä ei kilpailla kansainvälisissä kilpailuissa. Meillä ei siitä näinollen ole paljon iloa.

Suomi aikoo näissä kisoissa osallistua vain kolmeen lajiin, nimittäin 8, 4 ja 2 miehen ulkohankasoutuun perämiehineen. Mahdollisuutemme etukäteen katsoen ovat heikot, sillä esim. ensinmainittuun lajiin, joka on populäärisin koko maailmassa, saamme nyt vasta tutustua, sillä näitä kahdeksan miehen veneitä ei Suomessa vielä ole nähtykään. Harjoitusveneitä onkin tämän vuoksi saatava. Tällainen 8 miehen vene muuten maksaa 30.000 mk ja sellaiseen yksi airo 600 mk kpl. Valmentaja olisi myös saatava joko Englannista tai Italiasta, mutta ne ovat kalliita herroja, vaatien yli 10.000 mk kuukausipalkan.

Mitä muuten rakennettaviin toimistorakennuksiin, laitureihin j. n. e. tulee, niin ne tulevat — se ilolla todettakoon. — vakinaisiksi. Mainittakoon, että kun 30 kansakuntaa tulee mukaan, on rakennettava yhtä monta venevajaa, joiden minimivaatimukset ovat 6 m leveys, 30 m pituus ja 4 m korkeus.

Puuhaa siis tulevat olympialaiset tuottamaan Suomen Soutu-liitolle, mutta hyviä toiveita on, että innostuksella ja yhteistyössä FISA:n kanssa jo etukäteen ollen niistä tullaan kunnialla selviytymään.

Uutta souturataa kiitetään

Elokuun 27 p:nä suoritettiin Taivallahden olympialaisradalla ensimmäiset soutukilpailujen järjestelykatsastukset. HSK oli näet siirtänyt soutu- ja melontakilpailujen pidon Melaveikkojen vajan edustalle. Kohtalainen sää suosi kilpailuja, mutta hiukan myötäinen tuuli teki tulokset paremmaksi kuin milloinkaan aikaisemmin. Yleisöä oli outoon kilpailupaikkaan saapunut ilahduttavan paljon, noin puolituhatta.

Kilpailupaikka näyttää varsin sopivalta meikäläisiin oloihin nähden. Vain ensimmäiset 1.000 m ovat tuulelle alttiita, mutta sekin voitaneen estää käytännöllisesti joko puomeilla tai muilla laiteilla. Jälkimmäisellä 1.000 m taas voidaan soutu- ja melontaurheiluun innostuneille järjestää mitä ihanteellisimmat katsojapaikat. Rantamat ovat kuin luodut venevajoja varten. Stadionille on suora yhteys.

Kilpailujen mielenkiintoisin laji oli 2.000 m sisähankaisten veneiden ottelu. Siihen otti osaa paitsi lukuisia järjestävän seuran veneitä, myöskin kaksinkertainen Suomen mestari Kotkan msk:n venekunta, Sunilan joukkue ja Näsin melojat. Sunilan joukkue esitti hyvää soututaktiikka vaikka se ei olekaan tällaisilla kilpaveneillä soutanut kuin parisen kertaa. Tampereen pojat olivat aivan upouudella alalla, mutta voimien varttuessa ja innostuksen säilyessä joukkue selviytyy seuraavista kilpailuista paremmin.

Paitsi tätä pääkilpailua suoritettiin näytös ulkohankaisilla veneillä HSK:n ja AIK:n välillä.

Päivän kilpailut aloitettiin 2.000 m sisähankaisten veneiden ottelulla. Ensimmäisen erän lähtöviivalla oli 5 venettä, joista HSK:n Syrjäsen vene lähinnä lähettäjiä ja Kotkan msk:n vene uloinna Suomen lippu kokassaan. Syrjäsen veneen lähtö onnistui parhaiten, Lindforsin venekunta jäi heti perää pitämään.

dalla, niin se pääsi johtoon. Puolivälissä oli tahtina 38 vetoa, kunnes se aivan lopussa muuttui 40:ksi. Tämä oli hiukan maltillisempaa vauhtia kuin Oslossa jossa vedettiin innoissaan 42 vetoa, toisten kilpailijain 30 asemesta. Turussa mestaruuskilpailuissa oli kuitenkin käytetty vallan huikeata repimistyyliä, 56 vetoa. Kotkan ajaksi merkittiin 7.22,8, joka alittaa viimevuotisen mestaruuskilpailuennäyksen 1,7 sek. Syrjäsen venekunta jäi lähes 13 sek., Heinon vene kolmanneksi, VPK seuraavaksi ja Lindforsin vene viimeiseksi. — Toisessa erässä kilpaili neljä joukkuetta: Sunilan, Tampereen ja kaksi HSK:n nuorempaa joukkuetta. Sjöbergin vene johti toista tuhatta metriä, mutta sitten alkoi Sunila näyttää Kotkalta oppimaansa soututaktiikkaa ja voitti runsaan pari metriä. Ajasta 7.43,5 tuli neljänneksi paras. Joukkueessa soutivat: T. Holttari, A. Mussalo, T. Suorti, S. Lommi ja V. Bärlund perämiehenä. N. 700 m maalista Sunila käytti 42 vetoa ja viimeisellä 25 metrillä se ratkaisevasti pinnisti kilpailijansa edelle.

Ulkohankaisten veneiden kaksinkamppailu oli ainoastaan näytösluontoinen. AIK souti uudella italialaisella veneellä ja HSK käytti vanhaa saksalais-perulaista olympia-nelosta. Syrjäsen venekunta voitti mainiolla ajalla 7.16,9.

Kilpailun jälkeen

Joht. E. Hemming: Harva maa pystyisi saamaan soutukilpailujen radan näin lähelle stadionia. Taivallahti on huomattavasti edullisempi soudulle kuin Laajalahti, joka mataluutensa puolesta haittaa soutua. Sitäpaitsi Taivallahden rannat näyttävät mainiosti soveltuvan niin katsomoiksi kuin venevajojen tarpeisiin.

Komentaja Hollming: Soutaja-ainesta meillä näkyy olevan

riittämiin. Kotkalaisten menestys ei ole sattumaa. Mussalon pojat ovat, kuten kaikki muutkin kymenlaaksolaiset raskaan maanviljelystyön tekijöitä. Heidän sivuharrastuksenaan on sen lisäksi vielä raskaat urheilulajit, soutu kesäisin ja hiihtoa talvisin. Tuskinpa kuluu talvella vuorokauttakaan, ettei Mussalon 50 km radalla aina näkisi jotakuta kilpahihtäjää. Onhan meillä mahdollisuuksia saada kilpailuja syntymään 8, 4 ja 2 hengen veneillä, kun niitä vain hankitaan eri paikkakunnille tarpeeksi.

